

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 333/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho uzneseniami sp. zn. 8 Cdo 194/2015 z 3. júna 2015 (Rvp 11121/2015), sp. zn. 3 Cdo 373/2015 zo 4. júna 2015 (Rvp 11122/2015), sp. zn. 8 Cdo 313/2015 z 3. júna 2015 (Rvp 11123/2015), sp. zn. 8 Cdo 393/2015 z 18. júna 2015 (Rvp 11124/2015), sp. zn. 6 Cdo 124/2015 z 26. mája 2015 (Rvp 11125/2015), sp. zn. 4 Cdo 252/2014 z 24. júna 2015 (Rvp 11126/2015), sp. zn. 2 Cdo 383/2014 z 27. mája 2015 (Rvp 11127/2015), sp. zn. 2 Cdo 346/2014 z 27. mája 2015 (Rvp 11128/2015), sp. zn. 1 Cdo 236/2014 z 20. mája 2015 (Rvp 11129/2015), sp. zn. 8 Cdo 186/2015 z 3. júna 2015 (Rvp 11130/2015), sp. zn. 7 Cdo 561/2014 z 19. mája 2015 (Rvp 11131/2015), sp. zn. 7 Cdo 33/2015 z 19. mája 2015 (Rvp 11132/2015), sp. zn. 7 Cdo 653/2014 z 19. mája 2015 (Rvp 11133/2015), sp. zn. 6 Cdo 187/2015 z 29. apríla 2015 (Rvp 11134/2015), sp. zn. 1 Cdo 268/2014 z 30. marca 2015 (Rvp 11135/2015), sp. zn. 6 Cdo 255/2015 z 18. júna 2015 (Rvp 11136/2015), sp. zn. 8 Cdo 253/2015 z 3. júna 2015 (Rvp 11137/2015), sp. zn. 2 Cdo 326/2014 z 27. mája 2015 (Rvp 11138/2015), sp. zn. 3 Cdo 361/2015 zo 4. júna 2015 (Rvp 11139/2015), sp. zn. 7 Cdo 559/2014 z 19. mája 2015 (Rvp 11140/2015),

sp. zn. 8 Cdo 362/2015 z 28. mája 2015 (Rvp 11141/2015), sp. zn. 8 Cdo 332/2015 z 3. júna 2015 (Rvp 11142/2015), sp. zn. 8 Cdo 354/2015 z 3. júna 2015 (Rvp 11143/2015), sp. zn. 8 Cdo 352/2015 z 3. júna 2015 (Rvp 11144/2015), sp. zn. 2 Cdo 203/2015 z 27. mája 2015 (Rvp 11145/2015), sp. zn. 3 Cdo 378/2015 zo 4. júna 2015 (Rvp 11146/2015), sp. zn. 6 Cdo 218/2015 z 26. mája 2015 (Rvp 11147/2015), sp. zn. 3 Cdo 296/2015 zo 14. mája 2015 (Rvp 11148/2015), sp. zn. 3 Cdo 295/2015 zo 14. mája 2015 (Rvp 11149/2015), sp. zn. 1 Cdo 296/2014 zo 17. júna 2015 (Rvp 11150/2015), sp. zn. 4 Cdo 34/2015 z 24. júna 2015 (Rvp 11151/2015), sp. zn. 1 Cdo 352/2014 z 20. mája 2015 (Rvp 11152/2015), sp. zn. 1 Cdo 388/2014 z 20. mája 2015 (Rvp 11153/2015), sp. zn. 8 Cdo 318/2015 z 28. mája 2015 (Rvp 11154/2015), sp. zn. 7 Cdo 539/2014 z 19. mája 2015 (Rvp 11155/2015), sp. zn. 2 Cdo 217/2015 z 27. mája 2015 (Rvp 11156/2015), sp. zn. 2 Cdo 201/2015 z 27. mája 2015 (Rvp 11157/2015), sp. zn. 3 Cdo 396/2015 z 15. júna 2015 (Rvp 11158/2015), sp. zn. 8 Cdo 162/2015 z 3. júna 2015 (Rvp 11159/2015), sp. zn. 2 Cdo 199/2015 z 30. apríla 2015 (Rvp 11160/2015), sp. zn. 8 Cdo 161/2015 z 15. apríla 2015 (Rvp 11161/2015), sp. zn. 4 Cdo 58/2015 z 24. júna 2015 (Rvp 11162/2015), sp. zn. 6 Cdo 245/2015 z 18. júna 2015 (Rvp 11163/2015), sp. zn. 6 Cdo 253/2015 z 18. júna 2015 (Rvp 11164/2015), sp. zn. 7 Cdo 581/2014 z 19. mája 2015 (Rvp 11165/2015), sp. zn. 1 Cdo 342/2014 z 20. mája 2015 (Rvp 11166/2015), sp. zn. 7 Cdo 544/2014 z 19. mája 2015 (Rvp 11167/2015), sp. zn. 2 Cdo 12/2015 z 29. apríla 2015 (Rvp 11168/2015), sp. zn. 7 Cdo 17/2015 z 19. mája 2015 (Rvp 11169/2015), sp. zn. 7 Cdo 11/2015 z 19. mája 2015 (Rvp 11170/2015), sp. zn. 7 Cdo 677/2014 z 19. mája 2015 (Rvp 11171/2015), sp. zn. 7 Cdo 312/2014 z 15. apríla 2015 (Rvp 11172/2015), sp. zn. 7 Cdo 107/2015 z 19. mája 2015 (Rvp 11173/2015), sp. zn. 2 Cdo 223/2014 z 27. mája 2015 (Rvp 11174/2015), sp. zn. 8 Cdo 314/2015 z 28. mája 2015 (Rvp 11175/2015), sp. zn. 1 Cdo 244/2014 z 30. marca 2015 (Rvp 11176/2015), sp. zn. 7 Cdo 281/2015 z 24. júna 2015 (Rvp 12875/2015), sp. zn. 2 Cdo 393/2014 z 30. júna 2015 (Rvp 12876/2015), sp. zn. 7 Cdo 674/2014 z 28. mája 2015 (Rvp 12877/2015), sp. zn. 3 Cdo 418/2015 z 25. júna 2015 (Rvp 12878/2015), sp. zn. 3 Cdo 392/2015 z 23. júla 2015 (Rvp 12879/2015), sp. zn. 8 Cdo 454/2014 z 23. februára 2015

(Rvp 12880/2015), sp. zn. 3 Cdo 205/2015 z 26. marca 2015 (Rvp 12881/2015),
sp. zn. 2 Cdo 410/2014 z 30. júna 2015 (Rvp 12882/2015), sp. zn. 3 Cdo 472/2015
z 13. augusta 2015 (Rvp 12883/2015), sp. zn. 3 Cdo 414/2015 z 13. augusta 2015
(Rvp 12884/2015), sp. zn. 3 Cdo 352/2015 z 23. júla 2015 (Rvp 12885/2015),
sp. zn. 3 Cdo 351/2015 z 23. júla 2015 (Rvp 12886/2015), sp. zn. 2 Cdo 260/2015
z 30. júna 2015 (Rvp 12887/2015), sp. zn. 2 Cdo 258/2015 z 30. júna 2015
(Rvp 12888/2015), sp. zn. 3 Cdo 376/2015 z 23. júla 2015 (Rvp 12889/2015),
sp. zn. 3 Cdo 400/2015 z 23. júla 2015 (Rvp 12890/2015), sp. zn. 3 Cdo 363/2015
z 23. júla 2015 (Rvp 12891/2015), sp. zn. 3 Cdo 349/2015 z 1. júla 2015 (Rvp 12892/2015),
sp. zn. 7 Cdo 162/2015 z 24. júna 2015 (Rvp 12893/2015), sp. zn. 8 Cdo 239/2015
z 18. júna 2015 (Rvp 12894/2015), sp. zn. 4 Cdo 271/2015 z 24. júna 2015
(Rvp 12895/2015), sp. zn. 4 Cdo 12/2015 z 24. júna 2015 (Rvp 12896/2015),
sp. zn. 8 Cdo 414/2015 z 25. júna 2015 (Rvp 12897/2015), sp. zn. 8 Cdo 403/2015
z 25. júna 2015 (Rvp 12898/2015), sp. zn. 4 Cdo 162/2015 z 27. júla 2015
(Rvp 12899/2015), sp. zn. 2 Cdo 187/2014 z 27. mája 2015 (Rvp 12900/2015),
sp. zn. 7 Cdo 273/2015 z 24. júna 2015 (Rvp 12901/2015), sp. zn. 4 Cdo 240/2015
z 24. júna 2015 (Rvp 12902/2015), sp. zn. 4 Cdo 60/2015 z 24. júna 2015
(Rvp 12903/2015), sp. zn. 7 Cdo 293/2015 z 24. júna 2015 (Rvp 12904/2015),
sp. zn. 4 Cdo 179/2015 z 24. júna 2015 (Rvp 12905/2015), sp. zn. 4 Cdo 221/2015
z 24. júna 2015 (Rvp 12906/2015), sp. zn. 4 Cdo 240/2015 z 24. júna 2015
(Rvp 12907/2015), sp. zn. 3 Cdo 172/2015 z 1. júla 2015 (Rvp 12908/2015),
sp. zn. 8 Cdo 398/2015 z 25. júna 2015 (Rvp 12909/2015), sp. zn. 6 Cdo 265/2015
z 25. júna 2015 (Rvp 12910/2015), sp. zn. 6 Cdo 241/2015 z 18. júna 2015
(Rvp 12911/2015), sp. zn. 3 Cdo 365/2015 z 23. júla 2015 (Rvp 12912/2015),
sp. zn. 7 Cdo 62/2015 z 24. júna 2015 (Rvp 12913/2015), sp. zn. 4 Cdo 123/2015
z 27. júla 2015 (Rvp 12914/2015), sp. zn. 6 Cdo 397/2014 z 29. júla 2015
(Rvp 12915/2015), sp. zn. 7 Cdo 111/2015 z 24. júna 2015 (Rvp 12916/2015),
sp. zn. 4 Cdo 124/2015 z 27. júla 2015 (Rvp 12917/2015), sp. zn. 8 Cdo 368/2015
z 28. mája 2015 (Rvp 12918/2015), sp. zn. 4 Cdo 59/2015 z 27. júla 2015
(Rvp 12919/2015), sp. zn. 2 Cdo 573/2014 z 30. júna 2015 (Rvp 12920/2015),
sp. zn. 4 Cdo 176/2015 z 27. júla 2015 (Rvp 12921/2015), sp. zn. 2 Cdo 364/2014

z 30. júna 2015 (Rvp 12922/2015), sp. zn. 7 Cdo 109/2015 z 24. júna 2015 (Rvp 12923/2015), sp. zn. 8 Cdo 404/2015 z 25. júna 2015 (Rvp 12924/2015), sp. zn. 3 Cdo 403/2015 z 18. júna 2015 (Rvp 12925/2015), sp. zn. 2 Cdo 221/2015 z 27. mája 2015 (Rvp 12926/2015), sp. zn. 3 Cdo 232/2015 z 1. júla 2015 (Rvp 12927/2015), sp. zn. 7 Cdo 153/2015 z 24. júna 2015 (Rvp 12928/2015), sp. zn. 7 Cdo 291/2015 z 24. júna 2015 (Rvp 12929/2015), sp. zn. 2 Cdo 322/2014 z 27. mája 2015 (Rvp 12930/2015), sp. zn. 2 Cdo 384/2014 z 30. júna 2015 (Rvp 12931/2015), sp. zn. 7 Cdo 177/2015 z 24. júna 2015 (Rvp 12932/2015), sp. zn. 7 Cdo 263/2015 z 24. júna 2015 (Rvp 12933/2015), sp. zn. 7 Cdo 117/2015 z 24. júna 2015 (Rvp 12934/2015), sp. zn. 7 Cdo 688/2014 z 28. mája 2015 (Rvp 12935/2015), sp. zn. 4 Cdo 2/2015 z 24. júna 2015 (Rvp 12936/2015), sp. zn. 5 Cdo 584/2014 z 2. júla 2015 (Rvp 12937/2015), sp. zn. 8 Cdo 432/2015 z 25. júna 2015 (Rvp 12938/2015), sp. zn. 5 Cdo 197/2015 z 2. júla 2015 (Rvp 12939/2015), sp. zn. 8 Cdo 426/2015 z 25. júna 2015 (Rvp 12940/2015), sp. zn. 3 Cdo 241/2015 z 18. júna 2015 (Rvp 12941/2015), sp. zn. 5 Cdo 124/2015 z 2. júla 2015 (Rvp 12942/2015), sp. zn. 2 Cdo 297/2014 z 30. júna 2015 (Rvp 12943/2015), sp. zn. 5 Cdo 108/2015 z 2. júla 2015 (Rvp 12944/2015) a sp. zn. 2 Cdo 417/2014 z 30. júna 2015 (Rvp 12945/2015) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 11121/2015, Rvp 11122/2015, Rvp 11123/2015, Rvp 11124/2015, Rvp 11125/2015, Rvp 11126/2015, Rvp 11127/2015, Rvp 11128/2015, Rvp 11129/2015, Rvp 11130/2015, Rvp 11131/2015, Rvp 11132/2015, Rvp 11133/2015, Rvp 11134/2015, Rvp 11135/2015, Rvp 11136/2015, Rvp 11137/2015, Rvp 11138/2015, Rvp 11139/2015, Rvp 11140/2015, Rvp 11141/2015, Rvp 11142/2015, Rvp 11143/2015, Rvp 11144/2015, Rvp 11145/2015, Rvp 11146/2015, Rvp 11147/2015, Rvp 11148/2015, Rvp 11149/2015, Rvp 11150/2015, Rvp 11151/2015, Rvp 11152/2015, Rvp 11153/2015, Rvp 11154/2015, Rvp 11155/2015, Rvp 11156/2015, Rvp 11157/2015, Rvp 11158/2015, Rvp 11159/2015, Rvp 11160/2015, Rvp 11161/2015, Rvp 11162/2015, Rvp 11163/2015, Rvp 11164/2015,

Rvp 11165/2015, Rvp 11166/2015, Rvp 11167/2015, Rvp 11168/2015, Rvp 11169/2015, Rvp 11170/2015, Rvp 11171/2015, Rvp 11172/2015, Rvp 11173/2015, Rvp 11174/2015, Rvp 11175/2015, Rvp 11176/2015, Rvp 12875/2015, Rvp 12876/2015, Rvp 12877/2015, Rvp 12878/2015, Rvp 12879/2015, Rvp 12880/2015, Rvp 12881/2015, Rvp 12882/2015, Rvp 12883/2015, Rvp 12884/2015, Rvp 12885/2015, Rvp 12886/2015, Rvp 12887/2015, Rvp 12888/2015, Rvp 12889/2015, Rvp 12890/2015, Rvp 12891/2015, Rvp 12892/2015, Rvp 12893/2015, Rvp 12894/2015, Rvp 12895/2015, Rvp 12896/2015, Rvp 12897/2015, Rvp 12898/2015, Rvp 12899/2015, Rvp 12900/2015, Rvp 12901/2015, Rvp 12902/2015, Rvp 12903/2015, Rvp 12904/2015, Rvp 12905/2015, Rvp 12906/2015, Rvp 12907/2015, Rvp 12908/2015, Rvp 12909/2015, Rvp 12910/2015, Rvp 12911/2015, Rvp 12912/2015, Rvp 12913/2015, Rvp 12914/2015, Rvp 12915/2015, Rvp 12916/2015, Rvp 12917/2015, Rvp 12918/2015, Rvp 12919/2015, Rvp 12920/2015, Rvp 12921/2015, Rvp 12922/2015, Rvp 12923/2015, Rvp 12924/2015, Rvp 12925/2015, Rvp 12926/2015, Rvp 12927/2015, Rvp 12928/2015, Rvp 12929/2015, Rvp 12930/2015, Rvp 12931/2015, Rvp 12932/2015, Rvp 12933/2015, Rvp 12934/2015, Rvp 12935/2015, Rvp 12936/2015, Rvp 12937/2015, Rvp 12938/2015, Rvp 12939/2015, Rvp 12940/2015, Rvp 12941/2015, Rvp 12942/2015, Rvp 12943/2015, Rvp 12944/2015 a Rvp 12945/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 11121/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 23. júla 2015 a 10. septembra 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a uzneseniami označenými v záhlaví tohto rozhodnutia (ďalej len „napadnuté konania“ a „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka doručila Okresnému súdu Žiar nad Hronom, Okresnému súdu Martin, Okresnému súdu Revúca, Okresnému súdu Ružomberok, Okresnému súdu Bratislava II, Okresnému súdu Liptovský Mikuláš, Okresnému súdu Rimavská Sobota, Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou, Okresnému súdu Dolný Kubín, Okresnému súdu Čadca a Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresné súdy“) žaloby o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy (ďalej len „žaloby o náhradu škody“), ktorými sa proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, domáha svojich nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Po tom, ako okresné súdy vo veciach meritórne rozhodli, podala sťažovateľka odvolania proti nimi vydaným rozsudkom, na základe čoho jej bola v sťažnostiach špecifikovanými uzneseniami (ďalej len „uznesenia okresných súdov“) uložená povinnosť *„zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa... vo výške 20 €“* podľa položky 7a *Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“)*. *S uložením poplatkovej povinnosti sťažovateľka nesúhlasila a proti uzneseniam okresných súdov podala odvolania, v ktorých poukázala na to, že právna úprava účinná v čase podania žalôb takúto povinnosť neobsahovala, ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo/39/2007 z 29. marca 2007, z ktorého vyplýva, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov, sa súdne poplatky nevyberajú, pričom analogické určenie ich výšky neprichádza do úvahy. Vzhľadom na to, že príslušné krajské súdy svojimi uzneseniami potvrdili uznesenia okresných súdov ako vecne správne, podala sťažovateľka proti ich rozhodnutiam dovolania, v ktorých namietala, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, čo predstavuje dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)*. O dovolaniach sťažovateľky rozhodol najvyšší súd napadnutými

uzneseniami tak, že ich odmietol ako procesne neprípustné s tým, že ide o dovolania „podané v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania v tej istej veci dovolateľky...“, preto sa „s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne“.

Sťažovateľka v sťažnostiach opätovne tvrdí, že poplatková povinnosť jej bola uložená v rozpore so zákonom o súdnych poplatkoch a „*takéto konanie zo strany súdu predstavuje zásah do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd*“. Okrem toho, že napadnuté uznesenia trpia nedostatkom riadneho odôvodnenia, možno ich podľa názoru sťažovateľky považovať aj za rozhodnutia „*absolútne prekvapivé*“, pretože popierajú „*doterajšiu konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky*“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu, zruší napadnuté uznesenia a veci vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutých konaniach a jeho napadnutými uzneseniami.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 11121/2015, Rvp 11122/2015, Rvp 11123/2015, Rvp 11124/2015,

Rvp 11125/2015, Rvp 11126/2015, Rvp 11127/2015, Rvp 11128/2015, Rvp 11129/2015, Rvp 11130/2015, Rvp 11131/2015, Rvp 11132/2015, Rvp 11133/2015, Rvp 11134/2015, Rvp 11135/2015, Rvp 11136/2015, Rvp 11137/2015, Rvp 11138/2015, Rvp 11139/2015, Rvp 11140/2015, Rvp 11141/2015, Rvp 11142/2015, Rvp 11143/2015, Rvp 11144/2015, Rvp 11145/2015, Rvp 11146/2015, Rvp 11147/2015, Rvp 11148/2015, Rvp 11149/2015, Rvp 11150/2015, Rvp 11151/2015, Rvp 11152/2015, Rvp 11153/2015, Rvp 11154/2015, Rvp 11155/2015, Rvp 11156/2015, Rvp 11157/2015, Rvp 11158/2015, Rvp 11159/2015, Rvp 11160/2015, Rvp 11161/2015, Rvp 11162/2015, Rvp 11163/2015, Rvp 11164/2015, Rvp 11165/2015, Rvp 11166/2015, Rvp 11167/2015, Rvp 11168/2015, Rvp 11169/2015, Rvp 11170/2015, Rvp 11171/2015, Rvp 11172/2015, Rvp 11173/2015, Rvp 11174/2015, Rvp 11175/2015, Rvp 11176/2015, Rvp 12875/2015, Rvp 12876/2015, Rvp 12877/2015, Rvp 12878/2015, Rvp 12879/2015, Rvp 12880/2015, Rvp 12881/2015, Rvp 12882/2015, Rvp 12883/2015, Rvp 12884/2015, Rvp 12885/2015, Rvp 12886/2015, Rvp 12887/2015, Rvp 12888/2015, Rvp 12889/2015, Rvp 12890/2015, Rvp 12891/2015, Rvp 12892/2015, Rvp 12893/2015, Rvp 12894/2015, Rvp 12895/2015, Rvp 12896/2015, Rvp 12897/2015, Rvp 12898/2015, Rvp 12899/2015, Rvp 12900/2015, Rvp 12901/2015, Rvp 12902/2015, Rvp 12903/2015, Rvp 12904/2015, Rvp 12905/2015, Rvp 12906/2015, Rvp 12907/2015, Rvp 12908/2015, Rvp 12909/2015, Rvp 12910/2015, Rvp 12911/2015, Rvp 12912/2015, Rvp 12913/2015, Rvp 12914/2015, Rvp 12915/2015, Rvp 12916/2015, Rvp 12917/2015, Rvp 12918/2015, Rvp 12919/2015, Rvp 12920/2015, Rvp 12921/2015, Rvp 12922/2015, Rvp 12923/2015, Rvp 12924/2015, Rvp 12925/2015, Rvp 12926/2015, Rvp 12927/2015, Rvp 12928/2015, Rvp 12929/2015, Rvp 12930/2015, Rvp 12931/2015, Rvp 12932/2015, Rvp 12933/2015, Rvp 12934/2015, Rvp 12935/2015, Rvp 12936/2015, Rvp 12937/2015, Rvp 12938/2015, Rvp 12939/2015, Rvp 12940/2015, Rvp 12941/2015, Rvp 12942/2015, Rvp 12943/2015, Rvp 12944/2015 a Rvp 12945/2015, z ktorých vyplýva ich právna a skutková súvislosť, a prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a najvyššieho súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

2. K namietanému porušeniu označených práv postupom a uzneseniami najvyššieho súdu

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 378/08) ďalej pripomína, že napadnuté rozhodnutie posudzuje iba z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nie je jeho úlohou

do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízií napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam eventuálnych pochybení najvyššieho súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybníť konformitu záverov napadnutého rozsudku s ústavou (IV. ÚS 270/09, IV. ÚS 27/2010).

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná... súdom..., ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že okresné súdy svojimi rozhodnutiami uložili sťažovateľke „zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa... vo výške 20 €“ podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, čo príslušné krajské súdy svojimi rozhodnutiami ako vecne správne potvrdili. Proti rozhodnutiam príslušných krajských súdov podala sťažovateľka dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, ktoré najvyšší súd napadnutými uzneseniami odmietol ako procesne neprípustné, pretože v napadnutých konaniach sa nepotvrdila existencia procesnej vady tvrdenej sťažovateľkou,

nevyšli najavo iné vady uvedené v § 237 OSP a prípustnosť podaných dovolaní nevyplývajú ani z § 239 OSP.

Ústavný súd konštatuje, že takéto odôvodnenie napadnutých uznesení najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárne, či dokonca zjavne svojvoľné, ako to vidí sťažovateľka. Nie je úlohou ústavného súdu v konaní o sťažnosti rozvíjať, prípadne potvrdzovať správnosť právnych záverov najvyššieho súdu. V súlade so sebaobmedzovaním vlastných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré sú rovnako povolané chrániť základné práva a slobody, ústavný súd konštatuje, že v napadnutých uzneseniach najvyššieho súdu nevzhladol žiadnu skutočnosť, ktorá by mala alebo mohla mať za následok porušenie označených práv sťažovateľky. Napadnuté uznesenia najvyššieho súdu sú náležite odôvodnené, ich záverom nechýba predchádzajúca logická interpretácia príslušných právnych noriem a nemožno ich považovať za zjavne svojvoľné.

Ústavný súd nezistil, že by najvyšší súd v napadnutých uzneseniach použil takú interpretáciu a aplikáciu právnych noriem, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy. Rovnako nezistil, že by dôvody, na ktorých sú založené súdne rozhodnutia, absentovali, boli zjavne protirečivými alebo popierali pravidlá formálnej alebo právnej logiky a závery najvyššieho súdu nie sú zjavne jednostranné a ani v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

Základné právo na súdnu ochranu uvedené v čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred súdom (II. ÚS 4/94, I. ÚS 40/95). Ústavno-súdna korekcia rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v prípade sťažovateľky by teda bola možná len v tých prípadoch, ak by konanie a rozhodnutie všeobecného súdu priamo zasahovalo do práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy). K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. analogického práva na spravodlivý proces podľa dohovoru by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, keby tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/2001), ale aj tým, keby tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo vtedy, ak by sa pri výklade

a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchytil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05). Ústavný súd nezistil žiadnu z týchto ani inú tu výslovne neuvedenú skutočnosť, ktorá by napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu robila ústavne neakceptovateľnými, a teda vyžadujúcimi ústavno-súdnu korekciu z dôvodu zásahu do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie.

Ústavný súd konštatuje, že je nepochybné, že povinnosťou najvyššieho súdu bolo v predmetných veciach skúmať, či sú splnené všetky zákonné podmienky pre prípustnosť dovolaní podaných sťažovateľkou. Sťažovateľka, ktorá bola kvalifikovane zastúpená v konaní pred všeobecnými súdmi, vo svojich sťažnostiach neuviedla žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že napadnuté uznesenia najvyššieho súdu sú postihnuté takými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o ich zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení označených práv sťažovateľky, tak ako to tvrdila vo svojej sťažnosti. Skutočnosť, že najvyšší súd kvalifikoval dovolania sťažovateľky ako neprípustné a že pritom vyslovil právny názor, s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa označeného článku ústavy a dohovoru.

Sťažovateľka v sťažnostiach tiež poukázala aj na rozdielnosť prístupu najvyššieho súdu k rozhodovaniu v obdobných veciach.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

Ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľky považuje za potrebné zopakovať svoj ustálený právny názor, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá najvyššieho súdu sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Keďže ale ústavný súd v prípade napadnutých uznesení prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľky za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné tieto rozhodnutia hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosti sťažovateľky pri ich predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2016